

παγωμένη, τὴν πετρωμένη τὴ γῆ. Κάθε χτύπος κ' ἕνας πόνος, κάθε πόνος κ' ἕνα λύσιμον στους ἄρμούς. Καὶ τὸ ἀναφυλλτὸ τῆς βάραινε τὰ στήθεα κ' εἶτανε βαθειά, σὰν τὶς ρίζες τοῦ δέντρον, βαθειά θαμμένα τὰ κόκκαλα μέσα στὴν ἀραχλὴ γῆ.

Σὲ μιὰ στιγμή ἔνοιωσε κάτὶ νὰ τῆς σφίγγει τὰ χέρια, ἕνα δέσιμον στὶς κλειδώσεις, ἕνα τράνταγμα δυνατό σ' ὅλο τὸ κορμί. Ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς τρομαγμένα. Κοίταξε γύρω. Τὶ νᾶναι, Θεέ μου, τὶ νᾶναι! . . . Κ' εἶδε τότε μέσα στὸ σκοτάδι νὰ διαγράφεται ἡ μορφή ἑνὸς ξεφρενιασμένου Ἀράπη με κόκκινο τῆς φωτιάς φέσι, ψηλά στὴν κορφή, καὶ με γυαλένια κοφτερά κρύα μάτια.

Ἄνατριχιασε. Εἶταν ὁ μῶρος! Ὁ βαρὺς ἐφιάλτης ποὺ τὴν ἔπιανε ταχτικά, ποὺ τῆς μελάνιαζε τὰ κρέατα, τὴν κρατοῦσε ἀκίνητη ὥρες. Ὁ μῶρος! Ἴδιος ὁ θάνατος γι' αὐτή.

Ὁ κασμάς τῆς ἔφυγε ἀπ' τὰ χέρια, κύλισε κατάχαμα. Βαρύνανε τὰ βλέφαρά τῆς. Δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἐλπίδα λυτρωμοῦ. Ἐνοιωθε τὰ νύχια του νὰ μπήγονται μέσα στὶς σάρκες τῆς, νὰ τῆς μελανιάζουνε τὰ γέριμα μαραμμένα τῆς μπράτσα, νὰ τῆς κόβουνε τὴν ἀναπνοή.

Σάπια, λυτά, χαινεμένα, κίτρινα, σκόρπια ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὰ κόκκαλα τῶν παιδιῶν τῆς, τοῦ ἀντρα τῆς, δὲ θὰ τὰ μάζευε, τῶνοιωθε πιά, δὲ θὰ τὰ βλέπανε—ἀλλοίμονο!—τὰ πικραμένα τῆς μάτια.

Ἡ ἀγωνία, ὁ βραχνᾶς, τὸ κρύο, ὁ παγωμένος ποὺ φυσοῦσε ἀγέρας, τῆς πήρανε τώρα καὶ τὴν τελευταία τῆς δύναμη.

Καὶ τὸ κορμί τῆς ἄρχισε νὰ λυγαίει—νὰ λιγαίει σὰν τόξο κ' ἔτσι κολουριασμένο βρέθηκε νὰ προσκυνάει τὴ γῆ.

Ὁ παλιὸς κόσμος ἔκανε θέση στὴν καινούργια ζωή.

Ἡ πλατεία σὲ λίγο καιρὸ εἶτανε ἔτοιμη. Στρώθηκε με χαλίκι, πέρασε τὸ βαρὸν θηριὸ ἀπὸ πάνω τῆς,—με τὶς μεγάλες πέτρινες ρόδες καὶ τὸ πράσινο φουγάρο—χαραχτήκανε δρόμοι στὰ πλάγια. Καὶ σὰ νᾶταν προφητικοὶ οἱ στίχοι ἑνὸς ἀγνωστοῦ νέου ποιητῆ :

•Μόνο ἐκεῖ ποῖναι τάφοι, ἐκεῖ ριζώνει
•τῆς ζωῆς πλούσια ἡ βλάστηση. . .•

θέριασε μιὰ βλάστηση πρωτόφαντη γύρω κι ὅλα τὰ φυτᾶνια ποὺ βάλανε, πιάσανε ὅπως σὲ φυτῶριο μέσα καὶ πετάξανε γρήγορα καινούργια κλωνάρια, γεμάτα ἡσκιο, δροσιά.

Ἀπὸ τὰ μαρμάρια μνημεῖα, τ' ἀδήλωτα, γίνανε βρῦσες στὸς δρόμους καὶ μιὰ δίκρουννη πηγὴ στὴν πλατεία, νὰ δροσίζουνε τοὺς περαστικούς στρατοκόπους, νὰ ἰδρευέται ὁ κόσμος...

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Ἄνάσταση νεκρῶν, τί ψέμματα! Ὅσοι, παλεύοντας στὴ νύχτα καὶ στὸν ἀνεμο, βρήκανε προσκεφάλι, μετὰ χρόνων σκλαβιά, στὸ σπλαχνικὸ κ' αἰώνιο θάνατο, θαρθεῖ καιρὸς, τί ψέμματα! νὰ ξαναζήσουν πάλι.

Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὴν πεδιάδα, ὦ σκόρπια μνήματα, ὅταν σημάνη ἡ σάλπιγγα τοῦ ξυπνημοῦ, θὰ φρίζουν οἱ σκελετοί, με τ' ἀσαρκά τους δόντια θὰ κρατήσουν τὴν πλάκα τῶν γερά καὶ θ' ἀρνηθοῦν νὰ τὴν ἀνοίξουν.

ΣΙΩΠΗ

Σὲ κάποιες ὥρες δειλινές, σὲ κάποιες κούφιες ὥρες,
Ἄνάβει στὰ σκοτάδια μου ξάφνου δαιμόνιο φῶς
Βλέπω στὸ χάος τοῦ πάθους μου θύμησες πεπλοφόρες
Νὰ φεύγουνε σὰ σύννεφα γοργὰ καὶ σὰ χορός.

Τ' ἀόρατο βλέπω τὸ κενὸ νὰ με γεμίζει. Ἄδειάζω
Τὴ σάρκα ἀπὸ τὸ δάκρι μου καὶ τὸ θυμητικό.
Μέσ' στῆς ἀλήθειας τὸ ἄμυρρὸ τὸ κρύο νερὸ βουλιάζω
Κι ἄθαφτος κι ἀκατάλυτος τὸ θάνατο τὸν ζῶ.

Μήτε τὸ κλάμα τοῦ δειλοῦ, μήτ' ἡ γενναία κατάρα,
Κατάντικρυ στὴ γαλανὴ εἰρωνία τ' οὐρανοῦ.—
Μονάχη ἀνέβα δλόφωτη, κι ἀπάνω ἀπ' τὴν ἀντάρα,
Ἐρησιωπή μου, τὸ ἄφωνο τὸ σάλπισμα τοῦ νοῦ!

ΗΒΟΣ ΔΕΛΦΟΣ